

Колко бихъ билъ гордѣ, колко бихъ билъ щастливъ да видя азъ на работа добритѣ, — азъ, който съмъ видѣлъ вече лошитѣ. Макаръ че азъ лично съмъ билъ възпитанъ въ Франция и отъ французски професори, но, безъ прѣдразсждкъ, азъ ще мога да оцѣня както трѣбва и онѣзи мои другари, които сж обучени отъ нѣмцитѣ, и къмъ тѣхната работа ще присъединя и моитѣ усилия; френски или нѣмски — методитѣ сж все едни и сжщи, стига да знае човекъ съответственно да ги прилага въ работа, — *това е то всичко.*

Мнозина отъ моитѣ съотечественници сж ме запитвали:

— Какво мислите вие за французитѣ или за нѣмцитѣ?

— Но . . . . азъ мисля, че французитѣ сж французи, а нѣмцитѣ — нѣмци!

— Да, но на кои отъ тѣхъ да подражаваме? Кого да вземемъ за образецъ?

— И еднитѣ и другитѣ.

При все това ние не бива да бждемъ нито еднитѣ, нито другитѣ. Ще си останемъ пакъ турци, но ще се стараемъ, — да, добрѣ ще се стараемъ, — да приемемъ както отъ еднитѣ така и отъ другитѣ всичко онова, което е добро, което е хубаво! Само че, ахъ! само че . . . . трѣбва да побързаме . . . . защото скоро ще стане *твърдѣ късно!*